

DANIELLE STEEL

A HELYZET
MAGASLATÁN

DANIELLE STEEL

A HELYZET
MAGASLATÁN

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Accidental Heroes*

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House, a division of Random House LLC,
a Penguin Random House Company, New York

Copyright © 2018 by Danielle Steel

All rights reserved

Cover photography: airport © *Ian Lishman*/Getty Images,
centre female figure © *Ryan McVay*/Getty Images,
other figures © Shutterstock

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *Aczél Teodóra*

Hungarian translation

© by *Aczél Teodóra*, 2019

Hungarian edition

© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2019

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Csodálatos, különleges gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek, Samnek,
Victoriának, Vanessának, Maxxnak és Zarának*

*Az én hőseim ti vagytok,
és örökké azok is maradtok.
Az utunkba kerülő kihívásokkal
mindig merészen néztetek szembe,
higgadtan és méltóságteljesen,
bátran és fegyelmezetten.*

*Szeretetem és csodálatom a tiétek,
mindig és örökké!*

Nagyon szeretlek benneteket,

Anyu / D. S.

Előszó

Kedves Olvasó!

Izgalmas kihívás volt számomra megírni ezt a könyvet, hiszen a cselekmény egyszerre sok szálon és szinten bonyolódik. A regényt részben az utazással járó jól ismert nehézségek inspirálták, de egyszersmind arra is emlékeztet, hogy hány különféle szervezet vigyáz ránk, miközben utazunk. Persze mindig érheti az embert szerencsétlenség (ahogy bármikor elcsúszhat otthon a fürdőkádban, vagy eleshet kutyasétáltatás közben). Amikor a reptéren átmegyünk a biztonsági ellenőrzésen, és mérgelődünk, mert le kell vennünk a cipőnket, vagy amikor a futószalagnál közelharcot vívunk utastársainkkal a műanyag rekeszekért, amelyekbe a személyes holminkat kell pakolnunk, hajlamosak vagyunk elfeledni, hogy ezeket az intézkedéseket nem a bosszantásunkra eszelték ki, hanem a biztonságunk érdekében. Bevezetésük valóban hathatós védelmet jelent az utasoknak és a személyzetnek egyaránt.

A biztonsági szolgálatok, szervezetek és magasan képzett szakemberek láthatatlan őrangyalokként figyelik a repülőteret és minden mozdulatunkat, onnantól kezdve, hogy belépünk a terminálra, egészen

addig, amíg el nem hagyjuk a repteret a célállomáson. Megnyugtató a tudat, hogy ennyien vigyáznak ránk. Érdekes belegondolni, hogy ha bármilyen szokatlan dolog történik, vagy ha a veszély leghalványabb gyanúja is felmerül, egész intézmények állnak készenlétben, hogy a szakembereik segítségével megoldják a rejtélyt, és elejét vegyék annak, hogy komolyabb baj történjék. Nem árt, ha ezt is észben tartjuk.

A regény a lekülönbözőbb személyiségeket vonultatja fel: a tapasztalt vén rókának számító nemzetbiztonsági tisztet, akinek egy közelmúltbeli kudarcélmény alaposan megtépázta az önbizalmát, és ezúttal semmiképp sem nyúlhat mellé; a pszichiátert, aki nagy szakértelemmel elemzi a helyzetet; a fiatal ügynököt, aki sok diplomával, de annál kevesebb tapasztalattal rendelkezik; a szintén fiatal, bátor és talpraesett biztonsági őrt, aki egyedülálló anyaként neveli a gyermekét, és nem riad vissza attól, hogy a megérzéseire hallgasson. Utasok, rendőrök, szövetségi ügynökök, az utasszállító gép személyzete, és egy hajdan a légierőnél szolgált fantasztikus pilótanő a szereplője ennek a regénynek, akik az út során, ha csak rövid időre is, egymással törődő, egymást segítő, valódi közösséggé kovácsolódnak.

Könyvem egyszersmind annak a ténynek a beismerése, hogy sohasem tudhatjuk, hogyan viselkednénk, ha hirtelen rendkívüli körülmények között találnánk magunkat. Olykor teljesen váratlanul, szinte véletlenszerűen válunk hőssé. Könnyen lehet, hogy vészhelyzetben épp a legfélénkebbnek hitt embertársunk viselkedik a leghősiesebben.

Néha olyan erőket fedezünk fel magunkban, amelyeknek addig nem is tudtunk a létezéséről.

Remélem, kedves Olvasó, hogy örömet leli majd a regényben felbukkanó sokféle személyiségben, akik vállvetve, a legjobb tudásuk szerint teszik a dolgukat, miközben az események a végkifejlet felé haladnak.

Kellemes olvasást kívánok!

Szeretettel:

Danielle Steel

Első fejezet

Akárcsak a többi reggelen, Bernice Adams ezen a napon is magától felébredt, még mielőtt megszólalt volna az ébresztőóra. Anyai ösztöne óraműpontossággal figyelmeztette, hogy ideje kikelnie az ágyból, így hatéves kisfiát, Tobyt, nem zavarta fel az óra csörgése, nyugodtan alhatott tovább. Mosolyogva nézte a gyereket, ahogy békésen szunyókált mellette a hatalmas franciaágyon, amelyre egy használt bútorokat árusító üzletben sikerült rábukkannia. Vett hozzá vadonatúj matracot is, amit mind a ketten kipróbáltak, és Toby szerint olyan pihe-puha volt, akár egy felhő. A matrac megvásárlása komoly érvágást jelentett ugyan, de Bernice szerint megérte. Ha Toby kipihenten megy az iskolába, jobban tud figyelni az órákon, és a tanulás is könnyebben megy. Bernice mindent meg akart adni a kisfiának, ami csak módjában állt.

Bernice az egy hálósobás kis lakást teljes egészében használt vagy kiselejtezett bútorokkal rendezte be, amelyekre kedd esténként lehetett ráakadni – az emberek ugyanis ilyenkor rakták ki megunt bútoraikat a járdára, hogy a kukásautó másnap reggel elszállíthassa. Valóságos kincsekre lelt ilyenkor. Így tett szert az éjjeliszekrényekre, a kék fiókos szekrényre, de még a konyhaasztalt is így találta,

amelynél nap mint nap étkeztek. A műanyag borítás itt-ott ugyan már lepattogzott róla a széleken, de vidám, élénkpiros színe egészen feldobta a konyhát, ami olyan aprócska volt, hogy megfordulni is csak ügyyel-bajjal lehetett benne. A falakat és a bútorok egy részét saját kezűleg festette le, a nappaliban található szőnyeghez pedig egy adománygyűjtő szervezet révén jutott hozzá. Bernice végül is otthonos és meghitt fészket varázsolt a lakásból. Még Toby imádott pókemberes posztereit is bekereteztette a hálószobában. Az ágyuk fölött Batman és Robin képe díszelgett.

Bernice egyedül nevelte a kisfiát. Toby apja rögtön odébbállt, amikor Bernice tizenkilenc évesen teherbe esett. Akkoriban nappal pincérnőként dolgozott, este pedig a New York-i városi főiskolára járt. Bernice azóta sem látta Toby apját, de hallomásból tudta, hogy a férfi időközben megnősült, és lett három gyereke. Semmiféle kapcsolatot nem akart a férfival, aki behízeglő modorával annak idején könnyedén elcsavarta a fejét. Véletlenül esett teherbe, s a férfi azonnal felszívódott. Bernice azóta is egyedül viselte a gyerekneveléssel járó összes terhet.

Bernice azonban igazi túlélő volt, sőt még annál is több. Eltökélte, hogy vinni fogja valamire, és példát mutat a kisfiának azzal, hogy bebizonyítja: igenis ki lehet törni abból a világból, amelybe beleszületett, és ha szorgalmasan tanul, egy nap neki is lehet jól fizető állása és kényelmes élete. Bernice maga is erre törekedett.

Bernice még kiskamasz volt, amikor a szülei meghaltak, és nevelőotthonokban nőtt fel. Ezek na-

gyobbrészt rettenetesek voltak, kis részük egészen tűrhető, de Bernice megfogadta magában, hogy az ő fia sohasem kerülhet hasonló helyzetbe. A lány egyetlen élő rokona a bátyja volt, Clive, aki már jó pár éve, tizennyolc éves kora óta szinte állandóan börtönben ült. Hol bankkártyacsalásért, hol autólopásért, hol meg kábítószer-kereskedelem miatt ítélték el. Clive el sem tudta képzelni, hogy a megélhetésnek léteznek más módjai is, mint azok, amelyekre az utca világa tanította.

Bernice tizenhat évesen találkozott utoljára az akkor húszéves Clive-val, amikor a bátyját éppen feltételesen szabadlábra helyezték. Többé nem akarta Clive-ot látni, és a bátyja nem is tudott róla, hogy időközben született egy unokaöccse. Clive nem volt rossz ember, és mindig igyekezett jól bánni a húgával, amennyire csak tőle telt, de sehogyan sem találta a kiutat abból a csapdából, amelyben felnőtt. Bernice azonban szilárdan elhatározta, hogy ő és a fia teljesen más életet fognak élni.

A 125. utcai ház, amelyben laktak, tiszta volt, és tisztességes családoknak adott otthont. Az 1930-as években épült, és a maga korában kifejezetten gyönyörű lehetett. Az egykor mutatós, tágas lakásokat később feldarabolták, és alacsony bérleti díjért adták ki. Az épület az évek során lerobbant, hajdani lakói közül aki csak tehetett, beljebb költözött a városban. A közelben már több házat is felújítottak, és a környéket apránként elkezdte birtokba venni a középosztály. Bernice szerencsés volt, hogy talált egy olyan lakást, amelyre futotta a fizetéséből. Ha szűkösen is, de elboldogult, és a fiának is gondját tudta viselni.

Miután Bernice diplomát szerzett a főiskolán, a Közlekedésbiztonsági Hatóságnál, vagyis a TSA-nál helyezkedett el, és már öt éve dolgozott biztonsági tisztként a John F. Kennedy Nemzetközi Repülőtéren. Árgus szemmel figyelte a sorban álló utasokat, az átvilágító kapukhoz terelte őket, és ha arra utasították, egyik-másikat meg is motozta. Mindemellett egy online program keretében jogot tanult az egyetemen. Bernice szentül hitte, hogy a siker titka nem más, mint a tanulás és a szorgalom, és úgy döntött, nem hagyja, hogy az élet megfossza az előbbre jutás lehetőségétől. Tobbyt is nap mint nap emlékeztette erre az igazságra.

A kisfiú szorosan anyja hátához simulva szunyókált, és Bernice-nek nehezebbre esett elszakadnia tőle. Lezuhanyozott, és hozzálátott a reggeli készülődéshez. Amikor négy órakor elmegy hazulról, mindig az egyik szomszéd gondjaira bízta a kisfiát, aki a saját gyerekeivel együtt Tobbyt is elviszi az iskolába. Bernice műszakja reggel fél hattól délután fél kettőig tartott, így pont el tudott menni Tobbyért az iskolába, hogy az egész délutánt együtt tölthessék. Különórákat is tartott neki olyan tárgyakból, amelyeket Toby még nem tanult az iskolában, és miután megvacsoráztak és lefektette a gyereket, nekiült, hogy megírja a saját házi feladatát a jogi egyetemre.

Fél tíz körül maga is igyekezett lefeküdni, hiszen hajnali fél négykor kellett kelnie, ha idejében be akart érni a munkahelyére. Hogy időt nyerjen, a reggelijét a vonaton fogyasztotta el. Soha nem járt el sehova a barátaival, már évek óta nem volt moziban sem. Az életét teljes egészében a fiának,

a munkájának és a tanulmányainak szentelte, azzal a céllal, hogy egyszer majd mindez megtérüljön, és a fiának már szebb jövő jusson osztályrészéül. Sokat beszélgettek erről, pedig Toby még csak hatéves volt, de Bernice úgy beszélt vele, mint egy felnőttel. Azt is elmondta neki, hogy ha elvégzi a jogi egyetemet, ügyvéd lesz, és egy belvárosi irodában fog dolgozni. Ez volt az álma. Ha pedig az ember keményen megdolgozik az álmaiért, akkor valóra is tudja váltani őket – ezt szinte mantraként ismételte Tobynek.

Bernice lezuhanyozott, ivott egy csésze kávé, és felvette az egyenruháját. Csinos afroamerikai nő volt. Takaros hajfonatait a tarkóján összefogva hordta, és nagyon ügyelt a súlyára, hogy az alakja karcsú maradjon. A TSA-egyenruha kifejezetten jól állt neki. Nem egy férfi kollégája próbálta már randevúra hívni, köztük nős férfiak is, de Bernice sorra kikoszorazta őket. Nem sokkal azután, hogy a TSA-nál kezdett dolgozni, rövid ideig találkozgatott az egyik facér kollégájával, de a dolog nem sült el jól, és Bernice még egyszer nem akarta elkövetni ugyanazt a hibát. Évek óta nem volt komolyabb kapcsolata, és jó két éve még egy futó kalandban sem volt része. Mindig azt mondogatta magának, hogy erre még rengeteg ideje lesz, ha az egyetem után végre sikerül jobb állást szereznie. Nem szeretett a TSA-nál dolgozni, de legalább a lakhatásra és ételre futotta a fizetéséből, és az időbeosztás éppen megfelelő volt számára: a munka mellett a jogi tanulmányaira is maradt ideje.

Miután Bernice felöltözött, becsomagolta a még alvó kisfiát a pókemberes hálósákba, felnyalábolta,

kivitte a folyosóra, és bekopogott a szomszéd lakás ajtaján. Nem csengetett, mivel nem akarta felébreszteni a szomszéd gyerekeket, hiszen az iskola csak nyolckor kezdődik. Mielőtt a szomszédasszony ajtót nyitott volna, Toby felriadt az anyja karjaiban.

– Miért kell mindig ilyen korán felkelnünk? – kérdezte a kisfiú panaszosan, miközben az anyjához bújt, és a szeme megint lecsukódott. Odakint még sötét volt, csak órák múlva kel fel a nap.

– Mert dolgoznom kell, vár a kötelesség – felelte Bernice, és homlokon csókolta Tobyt. – Neked pedig iskolába kell menned, hogy egy szép napon orvos vagy ügyvéd váljék belőled – tette hozzá. A fejtágítást nem lehet elég korán kezdeni.

– Én rendőr akarok lenni – motyogta a fiú, miközben kinyílt az ajtó. A szomszédasszony mosolyogva üdvözölte Bernice-t, és átvette tőle a gyereket. A nő jól tudta, hogy Bernice milyen odaadó anya, és nem győzte csodálni őt a kitartásáért. Amikor Bernice átadta Tobyt, a kisfiú már félálomban volt. Ő még szundíthatott néhány órát, mielőtt felkel, megreggelizik és felöltözik.

– Szép napot – suttogta a szomszédasszony, és halkán becsukta az ajtót. Minden reggel ő vitte Tobyt iskolába. Szívességből tette, nem kért érte pénzt. Cserébe Bernice gyakran vigyázott a szomszéd gyerekekre szombat esténként, és ha a szomszédasszonynak komolyabb randija volt, a gyerekei az éjszakát is Bernice-nél töltötték. A szomszéd gyerekek ilyenkor vagy a kanapén aludtak, vagy Tobyval együtt a nagyágyon, Bernice pedig maga hurcolkodott át a kanapéra. Mindkét nő egyedülálló anya volt, és igyekeztek mindenben segíteni

egymást. A nagyjából egyidős gyerekek remekül kijöttek egymással, ami igencsak megkönnyítette a dolgukat.

Odakint Bernice-t csodaszép májusi hajnal fogadta, és eszébe jutott, milyen jó, hogy Tobyt sikerült beíratnia a plébániai napközis táborba, ahol a fiú rengeteg új dolgot kipróbálhat majd. Bernice úgy kuporgatta össze a pénzt a táborra, hogy öt hónapon át kihagyta az ebédet. Az összeg most már a bankszámláján pihent, és a jelentkezésüket is elfogadták.

Sietett, hogy elérje az első vonatot, amivel minden reggel munkába ment. Éppen idejében érkezett meg a reptérre. A táskáját betette az öltözőszekrényébe, és pontban öt óra harminc perckor munkára készen jelentkezett a JFK repülőtér terminálján. Nem szerette ezt a munkát, de olyan eszköznek tekintette, ami elengedhetetlen a céljai eléréséhez. Minden áldott nap emlékeztette magát, hogy mindez nem tart örökké. Ha befejezi az egyetemet, sokkal több lehetőség tárul ki előtte, és azonnal új állás után néz majd egy ügyvédi irodánál. Az sem baj, ha a jogi szakvizsga letételéig csak ügyvédbojtárként tud elhelyezkedni.

Most azonban még szakmai féltékenykedés és kellemetlenkedő felettesek keserítették meg a munkanapjait, meg a gyakran felháborodott utasok, akik nem akarták levenni a cipőjüket, vagy rossz néven vették, hogy Bernice átvizsgálja a táskájukat, nincs-e benne laptop vagy folyadék, vagy mert a röntgen valami gyanús tárgyat mutatott ki, amiről az esetek többségében kiderült, hogy csupán egy doboz kutyaeledel, vagy valami más, ártal-

matlan semmisség. A biztonságiakat arra képezték ki, hogy kiszűrjék a fegyvereket vagy a robbanószer előállítására alkalmas anyagokat, és mindent, amit a röntgenképernyőn egy kicsit is gyanúsnak találnak.

Bernice jelenlegi közvetlen felettese, Denise Washington, különösen kellemetlen teremtés volt, aki nem is rejtette véka alá, hogy ki nem állhatja a lányt, és mindazt, amit megtestesít. Bernice megjelenése mindig kifogástalan volt, jelleme pedig egyenes. Egyszer elkövette azt a hibát, hogy megemlítette: online végzi a jogi egyetemet. Attól a pillanattól fogva Denise állandóan rajta töltötte ki a mérgét, és gúnyos megjegyzéseket tett rá. Gyűlölte a Bernice-hez hasonló feltörekvő lányokat, akik szerinte úgy ábrándoztak a fényesebb jövőről, mintha az anyai jogon járna nekik. Denise azonban tudta, hogy a dolog nem így működik. Hosszú évek óta nem léptették elő, és egy ideje már nem is firtatta az okokat. Elkönnyvelte magában, hogy őt mindig a Bernice-féle törtető fiatal nők miatt mellőzik, akik bárkin átgazolnak, hogy feljebb kerüljenek a ranglétrán. Denise-nek elege volt ezekből a némberekből.

Bernice-t már évekkel ezelőtt kipécézte magának, és mindig lekezelően bánt vele. A lánynak már többször megfordult a fejében, hogy panaszt tesz Denise felettesénél, de mindig arra jutott, hogy ezzel nem sokat segítene a helyzetén, inkább még rontana is rajta. Denise dühös, megkeseredett nő volt. Állandóan megjegyzéseket tett a beosztottjára a háta mögött, de ügyelt rá, hogy ezeket a lány maga is meghallja. Denise gyűlölte a munkáját, mégsem próbált másik állást keresni magának. A saját ku-

darcai felett érzett bosszúságát mindig az alárendeltjein vezette le. Bernice már megszokta a sunyi megjegyzéseket, a leplezetlen sértéseket, a főnöknő feléje irányuló, nyilvánvaló ellenszenvét. Denise egyszerűen féltékeny volt Bernice-re, jöllehet ő is megtehetette volna ugyanazokat a dolgokat, ha veszi rá a fáradságot.

A lány elfoglalta kijelölt helyét a biztonsági zónában, szokás szerint felettese szúrós pillantásaitól kísérvé. Bernice inkább az első szállingózó utasokra irányította a figyelmét, amint a műanyag rekeszekbe helyezték a poggyászaikat az átvilágításhoz, és zokniban vagy mezítláb átsétáltak a fémdetektoron és a testszkenneren. Nem sokkal azután, hogy elfoglalta a helyét, az első repülőgép személyzete haladt el előtte. Az egyenruhán viselt rangjelzés alapján Bernice rögtön látta, hogy a pilóta nő. Bernice elmosolyodott, tetszett neki a dolog.

Aztán mintha a híres filmcsillagot, Susan Farrow-t látta volna feltűnni, de nem volt biztos a dolgában. A nő idősebb volt, mint amire Bernice számított, és a fél arcát jókora napszemüveg takarta, ami nem könnyítette meg az azonosítását. Mindenkihez szólt pár kedves szót, és egyszerű kék farmert meg pulóvert viselt. Ahogy Bernice elnézte, egyáltalán nem volt hivalkodó, sőt kifejezetten közvetlen személyiségnek tűnt. Ez azon ritka dolgok közé tartozott, amit Bernice szeretett a munkájában. Az ember sosem tudhatta, hogy aznap ki tűnik fel a sorban, és milyen meglepetésben lesz része. A nézelődés elterelte Bernice figyelmét a gondokról, és így még az undok főnökét is könnyebb volt elviselnie.

*

Helen Smith már fél ötkor felkelt, hogy legyen ideje nyugodtan lezuhanyozni, felöltözni és meginni egy csésze kávé, ily módon teljesen felélénküljön, mire elhagyja azt a belváros széli hotelt, ahol a légitársaság el szokta szállásolni a személyzetét New Yorkban. Ilyenkor még alig volt forgalom, így a légénységet szállító kisbusz ráért fél hatkor elindulni, hogy fél hétre kiejjen a reptérre. A repülőtéren sem akadt túl sok teendő, hiszen a légitársaság gondoskodott a repülési terv elkészítéséről és az időjárás ellenőrzéséről is. Helennek és a légénységének csupán annyi dolga volt, hogy felszállás előtt alaposan ellenőrizték a repülőgép műszaki állapotát.

Helen fényes karriert futott be pilótaként. Hosszú évekig vadászpilótaként szolgált a légierőnél, és két éve már, hogy ennél a légitársaságnál dolgozott. Ez a két év volt életének legnehezebb időszak.

Miután felébredt, üzenetet kapott a légitársaságtól, amelyben a San Franciscó-i járárral kapcsolatos technikai változásról tájékoztatták. Ez már a második üzenet volt ebben az ügyben. Előző este arról értesítették, hogy másnap egy Airbus A380-as repülőgéppel repül majd. A gép a New York-i reptéren parkolt, ahová Londonból érkezett, és tovább kellett vinni San Franciscóba, hogy onnan azután Tokióba repülhessen. Az A380-as, a legnagyobb az Airbus típusú repülőgépek között, máskülönben nem szokott New York és San Francisco között repülni. Helen alig várta, hogy az óriásgéppel repülhessen.

Az éjszaka folyamán azonban műszaki hibát találtak az A380-ason, ami így mégsem vághatott neki az útnak San Franciscóba. Mivel majdnem 300 utas

váltott jegyet a járatra, a légitársaság úgy döntött, hogy reggel nyolckor elindítja az egyik új, kisebb méretű Airbus A321-es repülőgépet San Franciscóba, nyolc óra húsz perckor pedig a maradék utassal útnak indít egy Boeing 757-est, ami éppen rendelkezésre állt. Így az utasokat nem éri kellemetlenség, senkinek sem borul fel a napirendje, és a technikai malőr zökkenőmentesen feloldható. A 757-eshez azonban mozgósítani kellett egy másik személyzetet is.

Helen az A321-est kapta meg. Szeretett ezzel a géppel repülni, mivel kicsi volt, és könnyen kezelhető. A személyzet többi tagja is kedvelte ezt a típust. Az üzenetben arról tájékoztatták, hogy a bázisreptérre visszatérő San Franciscó-i személyzettel fog repülni, az eredeti tervnek megfelelően. Csak a másodpilóta személyében történt változás. Jason Andrewst osztották be hozzá, akit Helen még nem ismert.

Helent arról is értesítették, hogy Connor Gray kapitány is a gépen lesz mint szolgálaton kívüli pilóta, ami azt jelentette, hogy ingyen utazhat. Mivel a járat tele volt, és minden hely elkelt, Gray kapitány a pilótafülkében utazik majd Helennel. Az üzenetből mindössze annyi derült ki, hogy a kapitányt felfüggesztették és nyugdíjazták, mivel két napja, miután az általa vezetett járattal New Yorkba érkezett, valamilyen egészségügyi probléma merült fel nála. Hivatalos nyugdíjazására csak a következő napokban kerül sor, de már most eltiltották a repüléstől, még hozzá egyszer és mindenkorra. A légitársaság és a Szövetségi Repülési Hatóság nagyon szigorúan vette a pilóták egészségi állapotát.

Helen hallott már Gray kapitányról, tudta, hogy ő a légitársaság egyik rangidős pilótája, de személyesen még sohasem találkozott vele. A kapitány már közel járt a nyugdíjkorhatárhoz, bár talán még nem érte el azt, de bármi is történt, biztosan komoly dolgról volt szó, máskülönben aligha vonták volna ki a forgalomból ilyen gyorsan, méghozzá az egyik útja kellős közepén.

Megszokott gyakorlat volt, hogy a kereskedelmi járatok pilótái számukra ismeretlen másodpilótákkal repülnek, hiszen a legénység összetétele gyakran változott, és a tagjai bármikor helyettesíthették egymást. Helennek mindez nem okozott gondot. A legtöbb kollégájával jól kijött, és bár néha akadt egy-egy kellemetlenebb alak, ennél az elsőrendű légitársaságnál csakis szakmailag kiválóan felkészült pilóták dolgoztak. Helen mindenféle géppel elboldogult, így volt ez már a légierőnél is. A sokévnnyi kiképzésnek és tapasztalatnak hála, Helen szinte csukott szemmel is elvezetett bármilyen gépet, amit a keze alá adtak. Imádta a munkáját, a repülés a vérében volt. Már az édesapja is vadászpilótaként szolgált a légierőnél, ahonnan ezredesként szerelt le.

Helen a férjével együtt éveken át vadászpilótaként teljesített szolgálatot Irakban. Közösén döntötték el, hogy Helen leszerel és visszatér a civil életbe, és úgy tervezték, hogy az utolsó küldetése után a férje is követi őt. Mind a ketten kaptak állásajánlatokat kereskedelmi légitársaságoktól, és úgy vélték, hogy a gyerekeik érdekében ideje békésebb vizekre evezni.

Helen nehezen alkalmazkodott az új élethez. Szinte a hadseregben nőtt fel, a civil életben idege-

nül mozgott. Nem volt könnyű megszoknia, hogy a férje eközben még mindig a légierőnél van. Négy hónappal Helen leszerelése után a férjét megölték, alig két hónappal azelőtt, hogy ő is végleg hazatért volna.

Helen nem keseredett meg amiatt, ami a férjével történt. A repülőgépet lelőtték, a férfit a bajtársaival együtt foglyul ejtették és kivégezték. Az incidensnek hatalmas sajtóvisszhangja volt, és világszerte nagy felhördülést váltott ki. Jack posztumusz kitüntetést kapott az amerikai elnöktől, a medál azóta is a kandalló tetején díszelgett abban a kicsiny, kissé lerobbant házban, ahol Helen lakott a gyerekeivel a San Franciscótól egyórányira fekvő Petalumában.

Helent kezdetben sokkolta a férje halálhíre, ami elsőre szinte valóságértelmennek hatott. Mindketten tisztában voltak a kockázatokkal, Helen mégsem gondolta, hogy mindez megtörténhet Jackkel, és el sem tudta képzelni, hogy a férje nélkül hogy fog boldogulni a civil életben. Még az is megfordult a fejében, hogy visszatér a hadseregbe, de aztán belátta, hogy az nem volna méltányos a gyerekekkel szemben.

A gyerekek azt szerették volna, hogy a szüleik végre megismerjék a hadseregen kívüli életet, most viszont nekik kellett szembenézniük az apa nélküli élettel. Egyáltalán nem így tervezték. Helen apja mindent megtett, hogy segítsen a családnak. Míg az anyjuk távol volt, ő vigyázott a gyerekekre. Másfél évvel a történetek után Helen még mindig ott tartott, hogy próbálta megszokni a civil életet Jack nélkül. Sem neki, sem a gyerekeknek nem volt könnyű dolguk. Az, hogy Helennek özvegyként kellett alkal-

mazkodnia az új élethez, még a vártnál is sokkal több nehézséget okozott.

Helen negyvenkét éves volt, a katonai élet színté a második természetévé, a légierő és a hadsereg a második családjává vált. Női pilótaként tapasztalt ugyan némi ellenállást a légitársaságnál, de nem ő volt az első nő a szakmában, és a legtöbb férfi kollégája elismerte a szakmai tapasztalatait, különösen azok, akik tudták, milyen bevetéseken vett részt Irakban. Ahhoz képest Airbusszal röpködni New York és San Francisco között vagy külföldi városokba szinte gyerekjátéknak tetszett. Miután hazaér San Franciscóba, Helennek öt szabadnapja lesz, és már előre megígérte a gyerekeinek, hogy elviszi őket kempingezni. Két felső tagozatos fia és egy hétéves lánya volt, és mindnyájan azon igyekeztek, hogy olyanok legyenek, mint bármelyik átlagos család, még ha az apjuk háborús hős, anyjuk pedig leszerelt vadászpilóta volt is.

Helen egyelőre nem talált barátokra a helyi közösségben. A többi anyukával, akikkel az iskolában találkozott, nem sok közös téma akadt. A szabadidejét vagy egyedül, vagy a gyerekei társaságában töltötte. Most már rá hárult mindkét szülő szerepe, ami kétszer annyi feladatot jelentett számára. A két fiú az ifjúsági baseballcsapatban játszott, a kislány pedig tagja volt a cserkészcsapatnak, és iskola után hip-hop táncanfolyamra is járt. Helen sokszor elbizonytalanodott, vajon helyesen döntött-e, amikor otthagya a hadsereget. Időnként rettenetes hiányérzet fogta el. Olyan volt, mintha az anyaméhből rángatták volna ki. A hétköznapi élet velejárói kezdetben sokkolóan idegenül hatottak rá.

Helen hamar rájött, hogy akkor érzi magát jól a bőrében, és olyankor van igazán elemében, amikor repülhet; máskülönben csak vergődik, mint a partra vetett hal. Még nem tanult meg civilként élni, de nagyon igyekezett. Egyik napról a másikra élt. Mindaz, ami Jackkel történt, arra intette, hogy az ember soha nem tudhatja, mit hoz a jövő. Az élet nem más, mint házárdjáték. Senkire és semmire nem számíthatott, csakis saját magára. Néhanapján úgy érezte, egymaga képtelen betölteni a gyerekei életében az űrt – különösen a fiúknak lett volna nagy szükségük az apjukra. Helen igyekezett megtenni minden tőle telhetőt, de ez sem volt mindig elég.

Amikor megszólalt az ébresztőóra, Nancy Williams már jó ideje éberem feküdt. Úgy kellett kényserítenie magát, hogy legalább hajnali ötig ágyban maradjon. Amikor este lefeküdt, pontosan tudta, hogy másnap reggel mi lesz az első teendője. Csak előző nap kezdett derengeni előtte, hogy talán terhes. Ő és a férje tizenkét éven át próbálkoztak a legkülönbözőbb meddőségi kezelésekkkel, és nyolc sikertelen mesterséges megtermékenyítésen voltak túl, mire végül feladták a küzdelmet, és beadták a kérelmet, hogy örökbe fogadhassanak egy kétéves kínai kislányt. Úgy tervezték, hogy nemsokára Pekingbe utaznak, és magukhoz veszik a gyereket. Már alig várták az utazást.

Tegnap viszont, nem sokkal azután, hogy a repülőgép felszállt San Franciscóból, váratlanul olyan érzése támadt, hogy talán teherbe eshetett – ezúttal hormoninjekciók és petesejtleszívás nélkül. De nem igazán hitt benne, túl szép lett volna, hogy

mindez igaz legyen. Nancy még aznap este bement a szálloda melletti patikába, és vett egy terhességi tesztet, ami most a fürdőszobában, a mosdó szélén várta, hogy felhasználják. Nancy azonban tartott tőle, hogy ezúttal is csak újabb csalódás éri. Harmincnyolc éves volt, már számtalanszor megélte ugyanezt a helyzetet. Az élete szinte nem állt másból, mint egymást követő keserű csalódásokból.

Hajnali ötkor végül nem bírta tovább. Tökéletesen éber volt, amikor ledobta magáról a takarót, és kiment a fürdőszobába. Közben egyre azt hajtogatta magában, hogy az egészsnek nincs is akkora jelentősége. Nemsokára örökbe fogadnak egy kislányt, így most már nem sokat számít, mi lesz az eredmény. Vagy mégis? Valójában még egyikük sem adta fel teljesen a reményt, hogy saját gyerekük legyen. Nancy nem árulta el a férjének, hogy mire gyanakszik, nem akart hiú reményeket ébreszteni benne. A férje pilóta volt ugyanannál a légitársaságnál, amelynél Nancy légiutas-kísérőként dolgozott. Peter előző nap repült Miami-ba, és a mai napon tér vissza San Franciscóba.

Nancy elvégezte, amit kellett, és a tesztcsíkot a mosdó szélére helyezte. Amíg arra várt, hogy megtörténjen a varázslat, bepattant a zuhanyfülkébe, és egy ideig áztatta magát a forró vízszugár alatt, de a szokásosnál gyorsabban végzett a zuhanyozással. Mielőbb tudnia kellett, mi az eredmény, hiszen úgysem lesz többet ilyen alkalom. Remegő kézzel fogta meg a tesztcsíkot, és felsikoltott. Két rózsaszín vonal. Minden külső segítség nélkül teherbe esett. Minden korábbi próbálkozásuk kudarcba fulladt, most viszont magától megtörtént a csoda. És vajon

mi lesz most a kínai kislánnyal? Ezer gondolat cikázott át Nancy agyán, és úgy megszedült, hogy le kellett ülnie a padlóra. A kezében még mindig a tesztsíkot szorongatta. Végre teherbe esett! Közös álmuk mégiscsak valóra vált.

Joel McCarthy éppen kilépett a zuhanyfülkéből, amikor megsörrent a mobiltelefonja. Kapkodva készülődött, mivel néhány perccel tovább aludt a kelleténél. Amikor felismerte a telefonszámot, az arca azonnal széles mosolyra derült. Joel magas, fekete hajú, jóképű férfi volt, fiatalabb korában modelkedett is. Jelenleg légiutas-kísérőként dolgozott, és imádta a munkáját.

– Hát te, hogyhogy ébren vagy ilyen korán? – kérdezte élettársától, Kevintől. – Odaát hajnali kettő van. – Kevin a San Franciscó-i lakásukból telefonált.

– Nem tudok aludni. Csak a péntekre tudok gondolni.

– Tudom. Én is. – Mindketten elmosolyodtak, és pillanatnyi csönd állt be a beszélgetésben. Joel harmincnégy éves volt, élettársa, Kevin, negyvenéves, és orvos. Egy repülőn találkoztak, ahol Joel volt az utaskísérő, és azóta is együtt maradtak. Két nap múlva lesz az esküvőjük, amelyen csak a legközelebbi barátaik lesznek jelen, és Kevin szülei, akik Los Angelesből utaznak fel az eseményre. Joel viszont nem árulta el a Utah államban élő ultrakonzervatív szüleinek, hogy megházasodik, és az öt testvérét sem avatta bele a dologba, még a bátyját sem, aki szintén meleg volt, de még mindig titkolta a szülei előtt. A család képtelen volt szembenézni az igazsággal, és Joel nem várhatta el tőlük, hogy

vele együtt ünnepeljenek, amikor hozzámegy egy másik férfihoz.

Mostantól Kevin lesz a családja. Joel szerette a saját családját, a család viszont nem tudta őt elfogadni olyannak, amilyen. Joel éveig járt terápiára, hogy megbirkózzon a helyzettel, de most már remekül érezte magát a bőrében. Kevinnel kötendő házassága volt a legcsodálatosabb dolog, ami az életben megtörténhet vele.

– Este megjöttek a szüleim – újságolta Kevin kitörő örömmel. – Az anyám még nálunk is izgatottabb. – Kevin szülei tárt karokkal fogadták be Joelt a családba, akárcsak a húga és a sógora. Joel mindig is ilyen családról álmodott.

Nászútra Tahitira készültek elutazni. Kevin sikeres plasztikai sebész volt, és kérte Joelt, hogy fontolja meg, nem akarja-e feladni az állását. De Joel nem akart függőségben élni, és nem mondott le a repülésről. Talán majd akkor, ha sikerül örökbe fogadniuk egy gyereket, vagy ha találnak egy béranyát, hogy saját gyerekük lehessen. Joel egy ideje már Kevinhez költözött, és úgy tervezték, hogy ha hazajönnek Tahitiről, vesznek egy házat. Nemrég lett egy kutyájuk. Joel a családi élet minden apró velejáróját imádta.

– Mennem kell, el fogok késni – mondta Joel, amikor meglátta, mennyi az idő. – Szeretlek. Este találkozunk. Mire hazaérsz, a vacsorát is elkészítem.

– A szüleim el akarnak vinni minket vacsorázni – mondta Kevin sietve.

– Feküdj vissza és aludj, különben hullafáradt leszel pénteken – mondta mosolyogva Joel. Egy ideje már csak az esküvő járt mindkettőjük fejében, és

nagy örömeiket lelték a hónapok óta tartó készülődésben.

– Szerencsés landolást – mondta Kevin, mielőtt letették a telefont. Mindig így köszönt el, ami meghatotta Joelt. A pályája során még soha nem történt semmi baj, de Kevin, aki mindig is tartott a repüléstől, féltette Joelt.

Joel még akkor is mosolygott magában, amikor felöltötte az egyenruháját. Kevinre gondolt, és arra, milyen szerencsésnek érezheti magát, amiért rövidesen ő lesz élete társa. Jókedvűen szállt be a kisbuszba a személyzet többi tagjával együtt. Az emberek visszafogottan köszöntötték egymást, ilyen korán senki sem volt még beszédes kedvében. Joel nem mindenkit ismert személyesen, de a legtöbb arc ismerős volt a két nappal korábbi járatról.

– Áttettek minket egy A321-esre, és beállítottak egy 757-est a szám feletti utasoknak – közölte tárgyilagos hangon a kapitány, Helen Smith. A bejelentést követően többen megjegyzéseket tettek a váratlan repülőgépcserével és a járat kétfelé bontásával kapcsolatban. A legtöbben sajnálták, hogy nem az A380-assal repülnek. Az óriásgépet mindenki szerette, pedig azon sokkal több utast kell kiszolgálni, és az A321-esen lényegesen könnyebb dolguk van a légiutas-kísérőknek. – A 757-est a New York-i személyzet látja el – tette hozzá Smith kapitány, miközben mindenki arra várt, hogy végre a másodpilóta is befusson. Helen az órájára pillantott. A másodpilóta késett.

Amíg váraкоztak, Joel és Nancy halkan puszogtak. Nancy majd' kiugrott a bőréből örömeiben, de igyekezett palástolni a jókedvét. Elsőként a férjével

szándékozott tudatni a nagy hírt, addig senkinek sem akart beszélni a terhességéről. Joel pedig már egész héten lázban égett az izgalomtól. Ez volt az utolsó útja az esküvő előtt.

A kisbuszban két idősebb stewardess is ült. Idefelé ők voltak beosztva az első osztályra. Joel arra számított, hogy ez most sem lesz másképp. Az egyikük, Jennifer látta el a főpénztárnoki teendőket. Mind a ketten értették a dolgukat, és nagy tapasztalattal rendelkeztek az első osztályon utazó, sokszor igencsak rigolyás utasok kiszolgálásában, de lerítt róluk, hogy cseppet sem élvezik a munkájukat. Nancy az idefelé úton tett is ezzel kapcsolatban néhány megjegyzést Joelnek. A maga részéről nem értette, hogy az emberek miért nem váltanak foglalkozást, ha eljutnak erre a pontra.

Volt pár idősebb kollégájuk, akiken látszott, hogy belefáradtak már ebbe a munkába, és kissé meg is keseredtek. Talán túl régen voltak a szakmában, és az utasok szeszélyei egyre jobban bosszantották őket. Már a hangjukban is érezni lehetett az élt, és az ember első pillantásra látta rajtuk a sértettséget. Nancy utált olyan emberekkel dolgozni, akik eleget tettek ugyan az utasok kívánságainak, de éppen csak olyan mértékben, amennyire feltétlenül muszáj volt. Remélte, hogy egyikükhöz sem osztják be aznap.

A két idősebb nő halk hangon a jövő hónapban esedékes hongkongi és pekingi járatokról társalgott. A személyzet fiatalabb tagjai, Annette és Bobbie, legutóbb a turistaosztályra voltak beosztva, és alighanem ezúttal is ott lesz a helyük. Annette fojtott hangon ecsetelte Bobbie-nak az előző esti randija részleteit, és időnként hangosan felkacagtak.

Helen Smith kapitány szigorú arckifejezéssel újra az órájára pillantott. Aztán körülnézett a kisbuszban, és észrevette az idősebb pilótát. Most tudatosult benne, hogy Connor Gray az, a frissen nyugdíjazott pilóta, aki velük fog hazarepülni. Helen kívártta, amíg Gray feléje pillantott, és rámosolygott. Gray kapitány biccentéssel viszonzta a gesztust, de az arckifejezése komor maradt. Ő már korábban felismerte Helent, és tudott a nő vadászrepülő múltjáról is. Helen levertnek és sápadtnak találta a kapitányt. Bármilyen egészségi probléma merült is fel a legutóbbi repülése óta, Helen úgy érezte, hogy a férfit megviselték a történetek, ami persze az azonnali kényszernyugdíjazást figyelembe véve egyáltalán nem volt meglepő. Gray kapitány egy szót sem szólt Helenhez vagy a személyzet többi tagjához.

Végre megérkezett a másodpilóta, akire mindnyájan vártak, és minden különösebb magyarázkodás nélkül beugrott a kisbuszba. A feltűnően jóképű férfi úgy nézett ki, mint egy szőke filmsztár, és úgy is viselkedett, mintha valamiféle szerepet játszana. Jason Andrewsként mutatkozott be, és azon nyomban siránkozni kezdett a repülőgépcsere miatt. Mint mondta, nagyon várta már, hogy az A380-assal repülhessen, mivel nemrég szerzett képesítést erre a típusra. Amikor a kisbusz elindult a repülőtér felé, Andrews másodpilóta gunyoros arccal pillantott Helenre.

– Lányjárat lesz a mai? – kérdezte. Connor Gray lesújtó pillantással fejezte ki a rosszallását, amiért a másodpilóta nem adta meg a kellő tiszteletet Smith kapitánynak.

Miközben a kisbusz a kamionokat kerülgette az úton, Jason Andrews nagy hangon kifejtette, hogy a női pilóták legjobb esetben is csak a második vonalba tartozhatnak. A személyzet többi tagja döbrent hallgatásba burkolózott. Helen sem szólt semmit, és nem is izgatta magát. Már a légierőnél is számtalan olyan férfival találkozott, aki ki nem állhatta a női pilótákat, és egy percig sem idegeskedett emiatt. Azonnal látta, hogy Andrews egy öntelt, felfújtt hólyag, aki még a pilótasapkáját is hetykén félrecsapva hordta. Amikor a JFK reptéren kiszálltak a kisbuszból, Andrews megjegyezte, hogy Bobbie-t felettébb dögösnek találja. Bobbie hallotta a megjegyzést, és miközben a csomagjaikat vették ki a kisbuszból, közölte vele, hogy férjnél van. Andrews pajzán mosollyal nézett a nőre.

– És, hol itt a probléma? – kérdezett vissza, de a szemét ekkor már a karcsú termetű, szőke hajú, vonzó Nancyn legettette. Andrews szemlátomást meg volt róla győződve, hogy a nők egytől egyig a lábai előtt hevernek, és kizárólag órá várnak.

Nancy egyszerűen átnézett Andrewson, és továbbra is Joellel beszélgetett, miközben gurulós bőröndjeikkel megérkeztek a reptérre. A másodpilóta nem sok barátira tett szert az úton. A két idősebb stewardess egyszerűen levegőnek nézte a férfit, Bobbie pedig odasúgta Annette-nek, hogy micsoda egy seggfej ez az Andrews. Mire kértek a reptérre, a másodpilótának sikerült a gunyoros megjegyzéseivel mindenkit magára haragítania.

Amikor áthaladtak a biztonsági ellenőrzésen, és a számítógépeiket, a mobiltelefonjaikat és más apróbb tárgyaikat a műanyag rekeszekbe pakolták,

a bőrdöngőket pedig feltették a futószalagra az át-
világításhoz, Andrews tett egy újabb megjegyzést,
amellyel végleg kivívta Helen ellenszenvét.

– Üdvözljük Afrika szívében – mormolta And-
rews maga elé, de épp eléggé hangosan ahhoz, hogy
a körülötte állók hallhassák. A TSA-tisztekre pillan-
tott, akiknek többsége afroamerikai volt.

– Na ide figyeljen! – csattant fel Helen olyan éles
hangon, ami mindenkinek rögtön eszébe juttatta,
hogy a kapitány egyenesen a hadseregből érkezett.
Habár a kisbuszban alig szólalt meg, most indu-
latosnak tűnt, és egy percre sem tévovázott, hogy
felelősségre vonja Andrewst. – Ön a legénységem
tagja, Andrews, és az is marad, amíg le nem szál-
lunk San Franciscóban. A megjegyzésről jelentést
tehetnék, de fel is függeszthetném magát – közölte
kertelés nélkül. Az egyik különösen csinos TSA-
tiszt, aki tisztán hallotta a megjegyzést, érdeklődve
figyelte a szóváltást. Ő is arra gondolt, hogy mekko-
ra egy seggfej ez a másodpilóta. Bobbie értékelése
rendkívül találónak tűnt.

– Bizonyára félrehallotta a szavaimat, kapitány
– mondta Andrews, színlelt tisztelettel a hang-
jában.

– Nagyon remélem. Gondoskodják róla, hogy
többet ne halljam félre. – Andrews nem felelt. A sze-
mélyzet elindult a kapuhoz, ő meg csendben kul-
logott utánuk. A két gép, amely húszperces kü-
lönbséggel indult San Franciscóba, egymás mellett
parkolt. A San Franciscó-i legénységhez egy időre
csatlakozott a teljes New York-i személyzet is, akiket
a 757-eshez rendeltek ki, de útjaik hamar elváltak,
és mindkét csapat felszállt a maga gépére.

Miután az A321-es fedélzetére léptek, a légiutas-kísérők hivatalosan is jelentkeztek Jennifernél, a járat főpénztárnokánál, hogy ki-ki megkapja az aznapi feladatkörét. Amint azt Joel előre sejtette, a beosztás nem változott az idefelé úthoz képest. Helen, Jason, és a nyugdíjazott Connor Gray a pilótafülkébe mentek, és elfoglalták a helyüket. Jason lenézően mérte végig Joelt, amikor a két férfi elhaladt egymás mellett. Jason egy szót sem szólt, de nem is volt rá szükség. Megvető pillantása mindent elárult.

Helen elfoglalta a helyét a kapitányi ülésben, és Connorhoz fordult, hogy váltson vele néhány szót. Smith parancsnokon látszott, hogy amint belépett a pilótafülkébe, rögvest felengedett és megnyugodott. Ez volt a második otthona. Soha nem érezte olyan jól magát, mint repülés közben. Világosbarna hajával, értelmes arcával és fürkésző, világoskék szemével maga volt a megtestesült Amerika.

Most már Connor sem tűnt olyan feszélyezettnek, és a beszélgetés valamelyest jobb kedvre derítette. Halk hangon elmesélte Helennek, hogy gyors lefolyású agyérgörcse volt. Az orvosok szerint elképzelhető, hogy soha többé nem ismétlődik meg a roham, de ezt nem lehetett előre tudni. Az egész nem tartott tovább néhány másodpercnél, de erre a rövid időre teljesen megszakadt Connor kapcsolata a külvilággal. A pályafutása ott helyben véget is ért, ha ugyanis a roham repülés közben ismétlődne meg, annak beláthatatlan következményei lehetnének.

– Igazán sajnálom – mondta részvételi hangon Helen, és Connor megköszönte az együttérzést. Hatalmas tisztelettel tekintett Helenre, nem csak

a szakmai teljesítménye miatt, hanem személyes okokból is. Mint sokan mások, ő is látta a tévében, hogyan végeztek Helen férjével a fogvatartói. Hátborzongató látvány volt, olyasvalami, amit az ember soha nem felejt el. Connor nem hozta szóba a dolgot, de azt mondta, megtiszteltetés számára, hogy vele repülhet az utolsó egyenruhás repülőútján. Helen azt válaszolta, hogy ő ugyanígy érez, és Connor látta rajta, hogy őszintén beszél. Helen igazán rendes nőnek tűnt, amellett, hogy rendkívül magasan képzett pilóta is volt.

Amíg ők ketten beszélgettek, Jason is elfoglalta a helyét. Ügyet sem vetett a társalgásra. Valamit állítgatott a műszereken, aztán bős SMS-írásba fogott. Helen a szeme sarkából figyelte, és az az érzése támadt, hogy a mai napon egy nagyra nőtt, elkényeztetett kölyökkel kell hazarepülnie. Jason fiatal volt és beképzelt, és az önteltsége kifejezetten bosszantotta Helent, de nem mutatta ki.

Miután befejezte a társalgást Connorról, Helen elvégezte a szokásos ellenőrzéseket, aztán hívta az irányítótornyot a repülési tervvel kapcsolatban. Megelégedéssel vette tudomásul, hogy minden a legnagyobb rendben van. A légitársaság nagyszerűen megoldotta, hogy a két járattal mindenki eljusson az úti céljához, és nem hagyta cserben az utasok felét, amikor kiderült, hogy az A380-as aznap mégsem szállhat fel. A két gépre párhuzamosan szálltak fel az utasok. Helen annak is örült, hogy neki jutott az A321-es. Még újnak számított ez a modell, és élmény volt vele a repülés. A 757-es régebbi típus volt, és az utastere sem volt olyan kényelmes. A légi irányítástól megtudta, hogy

az egész országot átszelő útjuk során végig jó időre számíthatnak.

Helen mosolyogva nézett a két kollégájára. Végre igazán elemében érezhette magát.

– Uraim, minden jel szerint kellemes, könnyed utunk lesz. – Connor bólintott, és Helen látta a szemében a szomorúságot. Jason egyenesen Helen szemébe nézett, és kihívó arckifejezésével sokáig állta a nő pillantását, aztán vállat vont, és visszatért a telefonjához. Helen beindította a hajtóműveket, majd tájékoztatta az utasokat, hogy rövidesen megkezdik a gurulást, és biztosította őket arról, hogy San Franciscóig tartó útjuk zökkenőmentes lesz, sőt az is lehet, hogy korábban érkeznek meg a tervezettnél. Úgy érezte, rendkívül kellemes napnak néz elébe. Eddig legalábbis minden jól alakult.